

vocis est, quibus in rebus nimirum vrgetur
corumpi autem queque maximè solent,
quoties labore acrius opprimuntur.

4. Sed cur hac difficilè, hypate facilè can-
tatur, cum non nisi diei discrepant? An
quòd hyate remissior est, atque etiam le-
uius à configuratione ascenditur: hæc ea-
dem causa est, quam ob rem ad vnam can-
tari videantur, quæ ad hanc, paranetém-
que cantantur: agendum est enim cum in-
tentione, conditioneque aptissima mori-
bus pro voluntate & instituto. At conso-
nantia, vt existat quædam causa sit. 5. Cur
suauius cantilenam, quam nouimus, audi-
re solemus, quàm eam, quam ighoramus?
Verùm quia cum quod cantatur agnosci-
turs, tunc melius patet, quia veluti cal-
cem, quod spectat, assequitur: id autem
contemplatu suaue est. An quòd discere
lætabile est: cuius ratio est vel in capien-
da doctrina, vel in vterda, agnoscendâque
versatur: addo etiam quòd res solita sua-
uius quàm infolita auribus accidit. 6. Cur
immutatio, & varietas in cantando tragi-
cum sit? An ratione inæqualitatis hoc eue-
nit: afficit namque tristitia, quod in æquale
est, accommodatâque magnitudinè cala-
mitatis, aut mæroris: contrariâ, quod æquale,
atque continens est, minus id flebile auri-
bus accidit. 7. Cur veteres cum septem
fidibus concentus disposerent hypaten,
non neren relinquebant? An falsò id di-
citur: earum enim vtranque seruauerunt, sed
triten adimere solebant. An non, sed
quia grauior sonum potest acutioris, id-
circo neren reliquerunt: ergo hypate
magis antiphonum, quàm nete, reddebat:
nam vt acutum vim desiderat pleniorum,
sic graue exprimi facilius potest. 8. Cur
grauis sonum valeat acutus? An quia ma-
ius, quod graue est: quippe tum vt graue
obtusò, sic acutum acuto angulo limi-
le habeatur. 9. Cur solitarias cantilenas
suauius audire solemus, si ad tibiam, aut
ad lyram vnam cantantur, cum tamen
ad fides, canticumque idem modo vtro-
que peragatur. Nam si idem ita amplius
sit, plus ad plures tibias, atque etiam sua-
uius esse oportet. An quoniam euidentius
in assequendo, quod spectatur, est, cum
ad vnam vel lyram, vel tibiam cantatur,
ad plures verò suauitas seruari non po-
test, cum cantilena offuscetur, totâque pe-
niò delectat. 10. Cur si vox hominis sua-
uior est, non eius qui sine sermone can-
tat, suauior prouenit, verbi gratia tere-
tantis, sed tibia, lyràve suauius sonat? An
ne illa quidem, quæ vocabulis articula-
ta emittitur, æquè suauis est, nisi per simulationem formetur. Caterum opere ipso

A Δια τῶν ὀπίσταιν [καὶ πίσταιν] τῆς φωνῆς
ἐν τοῦτοις δὲ πόσις· ποιοῦνται δὲ μᾶλλον
διαφθείρεται. Διὰ τί δὲ ταύτην χα-
λεπῶς, τὴν δὲ ὑπάτην βραδύς· καὶ τοὶ δίσ-
σις ἐκατέρως; ἢ ὅτι μετ' αἰθέρας ἢ ὑπάτη,
καὶ ἄμα μὲν τῶν σύσσειν ἐλαφρῶν τὸ αἶμα
βάλλειν; διὰ ταῦτο δὲ [καὶ] ἔοικε καὶ πρὸς
μίαν λεγόμενα πρὸς ταύτην ἢ παρενή τῶν
δεῖ γδ μὲν συνόλας καὶ καταστάσεις οἰκιο-
B τάτης τῆ ἡδὲ πρὸς τῶν βούλησιν. τὸ ἕ
δὴ μὲν συμφωνίας, τίς ἡ αἰτία; ε Διὰ τί
ἢ διὸν ἀκούοισιν ἀδόντων, ὅσα περιστά-
μφοι τυγχάνωσι τῶν μελῶν, ἢ ἂν μὴ ὀπί-
σταινται; πότερον ὅτι μᾶλλον δῆλος ὁ τυγ-
χάνων ὡς παρ σισποδ, ὅταν γνωρίζωσι τὸ ἀ-
δόμενος; πῶτο δὲ ἢ ἡδὴ θεωρεῖν. ἢ ὅτι ἡδὴ τὸ
μυθάνειν; τοῦτου ἕ ἀίπων, ἅτι τὸ μῦθ, λαμ-
C βαίνειν τῶν ὀπιστήμιω τὸ δὲ, χεῖνται καὶ ἀ-
ναγνωρίζειν ὅβη, ἔπ καὶ τὸ σὴν ἡδὲ, ἡδὴ μῦθ
λον τῶ ἀσωμῆδαις. 5 Διὰ τί ἢ παρεκα-
ταλογῆ ἐν ταῖς φῶδαις τραγικόν; ἢ διὰ τῶν
αἰσθημάτων; παρσιπῶν γδ τὸ ἀισθητῶδες,
καὶ ἐν μεγάλαις τύχαις ἢ λύπαις. τὸ ἕ ὁμαλές,
ἐλαπὼν γῶδες. 3 Διὰ τί οἱ ἀρχαῖοι ἐ-
παχρόδαις ἀρμονίας ποιοῦντες, τῶν ὑπά-
τῶν, ἀλλ' οὐ νήτων κατέλιπον; πότερον αὐτο
D ψῶδαις; (ἀμφοτέρως γδ κατέλιπον, τῶν δὲ
πεῖτῶν ἐξήρουν) ἢ οὐ; ἀλλ' ὅτι ἢ βαρυτέ-
ρα ἔχειν τὸν τ' ὄξυ τῶν φθόγων ὡς μᾶλ-
λον ἢ ὑπάτη ἀπὸ διδου πὲ ἀπύρων ἢ ἢ νή-
την ἐπὶ τὸ ὄξυ, σωμαίως μᾶλλον τὸ ἕ βα-
ρῦ, ἔσον φθεγγῶδαι. ἢ Διὰ τί ἢ βραδεία
τὸν τῶν ὄξείας ἔχειν φθόγων; ἢ ὅτι μετῶν
τὸ βαρῦ; τῆ γδ ἀμβλεία, ἔοικε τὸ δὲ, τῆ ὄ-
E ξεία γωνία. 8 Διὰ τί ἢ διὸν τῆς μονοφθίας
ἀκούομεν, ἐὰν τις πρὸς αὐλὸν ἢ λύραν ἀδῆ
καὶ τοὶ πρὸς χορδὰς καὶ τὸ αὐτὸ μέλος ἀδου-
σιν ἀμφοτέρως; εἰ γδ ἔπ μᾶλλον τὸ αὐτὸ,
πλέον ἔδει πρὸς πολλοὺς αὐλητὰς καὶ ἔπ ἢ
διὸν ἔπ. ἢ ὅτι τυγχάνων δῆλος πῶ σισποδ
μᾶλλον, ὅταν πρὸς αὐλὸν ἢ λύραν; τὸ δὲ
πρὸς πολλοὺς αὐλητὰς ἢ λύρας πολλὰς,
F οὐχ ἡδὴν, ὅτι ἀφαιρίζει τῶν ὀδῶν. ε Διὰ
τί εἰ ἡδὴν ἢ ἀιδρώπου φωνῆ, ἢ αἶψυ λόγου
ἀδαντες οὐχ ἡδὴν ὅβη, ὅβη περιπίζοντων, ὅβη
αὐλὸς ἢ λύρα; ἢ οὐδ' εἰκεῖ, ἐὰν μὴ μμῆ-
ται; ὁμοίως ἡδὴ; οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ